

visning paa af dette Hensyn at nedsette Medicinaltaksten, en Foranstaltning, der ikke blot vilde ramme de reelle Privilegiehavere, men ogsaa Indehaverne af de personlige Bevillinger, foruden at den efter Omstændighederne kunde virke ødelæggende paa de smaa Apoteker.

Naar det siges, at de reelle Privilegier, saafremt det foreslaaede Princip følges, i Almindelighed formentlig kun vilde blive folgte til passende Priser, da kan medundertegnede Hømpel ikke anerkende Rigtigheden af denne Udtalelse. Erfaringen har vist, at de reelle Apoteker, som især ere blevne betalte med urimelig høje Priser, ere saadanne, der ligge paa Steder, hvor der slet ikke kan være Tale om Drettelsen af konkurrerende Apoteker. Det er derhos vel sandsynligt, at Anlæggelsen af et nyt Apotek i en By, hvor der hidtil kun har været et (reelt) Apotek, vil bringe Salgsprisen paa dette ned under den Sum, der ellers vilde være bleven betalt for det; men det er ingenlunde givet, at den lavere Pris, der derefter ved et Salg bliver betalt for det, kan kaldes mere „passende“. Jeg betvivler dette, thi nu er Faren for yderligere Konkurrence fjernet.

Et Mindretal (Benzon og Strøbyberg) mener dog at burde henlede Opmærksomheden paa en Methode, hvorved de reelle Privilegiers Salgsværdi kunde bringes ned paa et ganske naturligt Niveau. Man kunde nemlig, som det er sset i Württemberg, ophæve de personlige Privilegier og gøre dem alle salgbare. Derved vilde Forholdet mellem Tilbud og Efterspørgsel, der som bekendt i Hovedsagen bestemmer en Vares Salgspris, forrykkes ganske betydeligt, og det fordoblede Tilbud vilde sikkert meget hurtigt bringe Priserne til at dale. Men man vilde ogsaa opnaa andre Fordele derved, idet Staten for det første straks fik en ganske betydelig Indtægt (flere Millioner) ved Salget af de nuværende personlige Privilegier og dernæst fremtidig ved Drettelsen og Afhændelsen af nye vilde erholde nye Indtægter. Hele Spørgsmaalet om Enkeforsørgelse og Pensionering af ældre Apotekere faldt bort, og for de yngre, uformuende, men energiske og dygtige Farmaceuter vilde en saadan Ordning ogsaa være at foretrække, da de saa ikke vilde være tvungne til, som nu, enten at forlade Faget eller at vente til en Alder af 45—50 Aar. Det vilde nemlig sikkert være lettere for dem i en yngre Alder at rejse Laan til et rimeligt Køb af et reelt Privilegium, der afgav nogen Sikkerhed, end nu, hvor de næsten alle maa søge Laan, naar de i en fremrykket Alder have erholdt et personligt Privilegium, der ingen virkelig Sikkerhed kan afgive. Publikums Interesse vilde fuldt ud kunne varetages af Staten, der gennem Kontrol af Væerne samt Takstansættelsen havde de nødvendige Midler i Hænde, ganske som nu. Og Staten vilde af finansielle Grunde have samme Interesse som Publikum i et tidssvarende Anlæg af nye Apoteker. Hvorledes Forholdet til de nuværende Indehavere af de personlige Privilegier skulde ordnes, skulle vi ikke her komme nærmere ind paa; men det vilde næppe falde vanskeligt, ved at tilbyde Indehaverne Køb efter Bundering, inden altfor lang Tid at realisere den største Del af Privilegierne, og Resten blev jo ledig ved Dødsfald. Ved Nyoprettelser kunde Privilegierne bortgives som nu efter Anciennitet, saaledes at Ret til Køb af Staten indtraadte efter et vist Aaremaal. Paa den her foreslaaede Maade vilde man, ligesaavel som ved en Dvergang til lutter personlige Privi-